

- ordning, der fortrinsvis vil gavne nationale patentansøgere, der hovedsagelig er interesseret i hjemmemarkedet?
3. Har handelsministeriet taget i betragtning, at ansøgere, der befinder sig i en selvkollisionssituation, vil være bedre stillet med en patentlov, der har en tillægspatentordning?
 4. Bor fornyede overvejelser på grundlag af den foreliggende situation i Tyskland ikke føre til, at forslaget om bortfald af tillægspatentordningen frafaldes?
 5. Betyder bemærkningen til lovforslag nr. L 119 s. 31–32 ad § 1, stk. 1 om, at der nu skal ske en praksisændring vedrørende forståelsen af udtrykket »udnyttede industrielt«, at handelsministeriet er af den opfattelse, at der ved de af patentankennævnet den 22. februar 1971 afsagte kendelser vedrørende ans. nr. 4588/66 og 5600/66 ikke allerede er sket en praksisændring?
 6. Er der nogen grund til, at lovttekstens § 3, stk. 1, nr. 3 ikke er bragt i overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention Art 29c ved angivelse af, at kun det direkte ved en patentbeskyttet fremgangsmåde fremstillede produkt er beskyttet?
 7. Er der nogen grund til, at lovttekstens § 3, stk. 3, nr. 2 ikke er bragt i overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention Art 32 ved angivelse af, at eneretten ikke omfatter handlinger angående produkter, som med patenthaverens udtrykkelige samtykke er bragt i omsætning her i landet?
 8. Fællesskabets Patentkonvention indeholder i Art 75 en regel om omvendt bevisbyrde. Lovforslagets bemærkninger til § 92 fastslår i stk. 2, at konventionsbestemmelserne skal være umiddelbart anvendelige her i landet. De bestemmelser i lovforslaget, der vedrører nationale patenter, indeholder ingen regel om omvendt bevisbyrde.
I denne anledning spørges:
Med hvilken begrundelse diskrimineres der i lovforslaget mellem patenthavere, der opnår henholdsvis fællesskabspatent og nationalt patent, således at indehaveren af fællesskabspatentet i den givne situation automatisk og ifølge loven er begunstiget af regelen om omvendt bevisbyrde, medens indehaveren af det nationale patent kan lide skade ved, at dansk lov ikke har en regel om omvendt bevisbyrde?
 9. Er det hensigten at ændre § 15 i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 481 af 20. december 1967 således, at der ikke længe af administrative grunde fastsættes en begrænsning af patentansøgerens mulighed for gennem patentkrav klart at karakterisere alle samhørende aspekter af sin opfindelse i en og samme patentansøgning?